

ПРОЛОГ

«Сьогодні вони знайдуть її тіло.

Я знаю, як це станеться. У моїй голові яскрава картинка, я чітко уявляю послідовність подій, які приведуть до знахідки. О дев'ятій ранку ці самозакохані дамочки з туристичної агенції «Кендалл та Лорд» сидітимуть за своїми столами, а їхні пальці з бездоганним манікюром вистукуватимуть клавіатурою, резервуючи середземноморський круїз для місіс Сміт, гірськолижний курорт Клостерс¹ для містера Джонса, а для містера та місіс Браун цього року щось особливе, екзотичне — приміром, Чіанг-Май² або Мадагаскар, однак жодних незручностей, о ні, мандрівка перш за все має бути комфортною. Адже девіз агенції «Кендалл та Лорд»: «Пригоди з комфортом». Це відома агенція, і телефон тут майже не змовкає.

Невдовзі дамочки помітять, що Діани немає на робочому місці.

Одна з них зателефонує до помешкання Діани в районі Бек-Бей, але дзвінок залишиться без відповіді. Може, Діана в думі і не чує телефон. Або вже їде на роботу і спізнюється. У голові дамочки промайнуть десятки різних цілком безневинних припущень. Та день хилитиметься до вечора, на повторні дзвінки ніхто не відповідатиме, і на думку їй спадуть інші, значно тривожніші припущення.

Гадаю, що саме управитель будинку впустисть співробітницю Діани до квартири. Я бачу, як він нервово перебирає пальцями

¹ Клостерс — швейцарський гірськолижний курорт. (Тут і далі прим. пер.)

² Чіанг-Май — велике місто на півночі Таїланду, відомий центр пішого туризму.

в'язку ключів і каже: «Ви її подруга, так? Ви впевнені, що вона не буде проти? Бо я мушу повідомити їй про те, що впустив вас».

Вони заходять до квартири, і співробітниця гукає: «Діано? Ти вдома?» Вони рушають коридором, минають туристичні плакати в гарних рамах, управитель ні на крок не відстає і слідкує, аби вона часом нічого не поцупила.

Тоді крізь прочинені двері він зазирає до спальні. Він бачить Діану Стерлінг — і його більше не хвилюють такі дрібниці, як крадіжка. Єдине його бажання — якомога швидше залишити цю квартиру, доки не знудило.

Мені б хотілося бути там, коли приїде поліція, але я не такий дурний. Я знаю, що вони перевірятимуть кожну автівку, яка проїде повз, кожне обличчя, яке витріщатиметься з юрби глядачів на вулиці. Вони знають, як сильно я хочу повернутися. Навіть зараз, коли сиджу в кав'ярні «Старбакс» і споглядаю, як за вікном займається день, я відчуваю, що та кімната кличе мене. Та я ніби Одиссей, міцно прив'язаний до щогли свого корабля, аби вберегти себе від знадливих пісень сирен. Я не дозволю собі розбитися об скелі. Я не припущуся такої помилки.

Натомість я сиджу і потягую свою каву, а за вікном прокидається Бостон. Я присмачив каву трьома ложками цукру. Я люблю солодку каву. Я люблю, щоб усе було правильно. Щоб усе було бездоганно.

Удалині пронизливо кричить сирена, вона кличе мене. Я почувуюся Одиссеєм, що рветься зі своїх пут, але вони міцно тримають мене.

Сьогодні вони знайдуть її тіло.

Сьогодні вони дізнаються, що ми повернулися».

1

ОДИН РІК ПО ТОМУ

Детектив Томас Мур не терпів запаху латексу, і щойно він натягнув рукавички, здмухнувши з них хмарку тальку, як відчув уже знайомий напад нудоти. Той осоружний запах був пов'язаний із найнеприємнішим аспектом його роботи, і, ніби для однієї з собак Павлова, натренованої за сигналом виділяти слину, для нього той запах гуми незмінно асоціювався з кров'ю та іншими рідинами людського організму. Таке собі нюхове попередження опанувати себе.

Так він і зробив, зупинившись перед входом до прозекторію. Увійшов туди прямісінько зі спеки й одразу відчув, як на чолі замерзають крапельки поту. У п'ятницю, 12 липня, після опівдня було спекотно, і місто огорнув задушливий серпанок. По всьому Бостону гуркотіли кондиціонери, люди знемагали від задухи. На мості Тобін уже скупчилися автівки – усі прямували на північ, до прохолоди лісів Мену. Але Муру не пощастило так, як їм. Його викликали з відпустки, і зараз він мав зустрітися з жахом, якого не хотів бачити.

Він уже накинув хірургічний халат, який узяв із лікарняного візка для розвезення білизни. Тоді надягнув медичну шапочку, щоб сховати неслухняне волосся, а на ноги натягнув бахіли – він бачив, що іноді може впасти зі столу на підлогу. Кров, клапті тканин. Його важко було назвати чистуном, однак Мур не мав ані найменшого бажання на своїх підшвах принести додому якусь гідоту з прозекторію. Він затримався на кілька секунд і глибоко вдихнув. А тоді, подумки приготувавшись до випробування, увійшов до приміщення.

На столі лежав накритий простирадлом труп. За обрисами — жіночий. Мур старався надто довго не дивитися на жертву й зосередився на живих людях, які були в прозекторії. Патологоанатом доктор Ешфорд Тірні та працівник моргу розкладали на таці інструменти. Через стіл навпроти Мура стояла Джейн Ріццолі, ще один детектив із бостонського відділу розслідування убивств. Тридцятитрирічна Ріццолі була невисокою жінкою з різьбленим квадратним підборіддям. Її неслухняні кучері ховалися під медичною шапочкою, і без темного волосся, що згладжувало її риси, на обличчі проступали самі лише гострі кути, а темні очі були проникливі й пильні. Півроку тому її перевели сюди з відділу боротьби з наркотиками. Вона була єдиною жінкою в їхньому колективі і вже встигла погаркатися з одним із детективів — звинувачення в сексуальних домаганнях, зустрічні звинувачення в нестерпній стервозності. Мур і сам не знав, чи подобається йому Ріццолі, а тим більше — чи він подобається їй. Дотепер у них були виключно ділові стосунки, і йому здавалося, що це її влаштовує.

Біля Ріццолі стояв її напарник, Баррі Фрост, неймовірно життєрадісний коп. З добродушним чисто виголеним обличчям він виглядав молодшим за свої тридцять років. Фрост ось уже два місяці без жодних нарікань працював із Ріццолі. Він був єдиним чоловіком у відділі, який спокійнісінько витримував її паскудний характер.

Коли Мур підійшов до столу, Ріццолі сказала:

— А ми вже й не знали, коли ви з'явитесь.

— Я їхав трасою, коли ви надіслали повідомлення на мій пейджер.

— Ми чекаємо тут від п'ятої години.

— А я тільки починаю внутрішній огляд, — озвався доктор Тірні. — Тож детектив Мур прибув саме вчасно.

Один чоловік заступається за іншого. Він грюкнув дверцятами шафи, кімнатою пронісся лункий брязкіт. То був один із тих рідкісних випадків, коли він дозволяв собі показувати роздратування. Доктор Тірні, галантний джентльмен родом із Джорджії, при-

тримувався думки, що леді мають поводитися як леді. Його теж не тішила робота з колючою Ріццолі.

Працівник моргу прикотив до столу візок із інструментами, і на мить його погляд зустрівся з поглядом Мура, недвозначно промовляючи: «*Ти можеш повірити цьому стерву?*»

— Шкода, що зіпсували вашу риболовлю, — звернувся Тірні до Мура. — Схоже, що ваша відпустка скасовується.

— Ви впевнені, що це знову наш хлопець?

У відповідь на запитання Тірні простягнув руку до столу і відкинув простирадло, відкриваючи тіло.

— Її звати Елена Ортіз.

Хоч Мур і налаштувався на те, що видовище буде не з приємних, перший погляд на жертву був для нього ніби удар кулаком. Сплутане чорне волосся жінки позлипалося від крові і стирчало, ніби голки дикобраза, навколо її обличчя кольору голубого мармуру. Губи були напіввідкриті, наче застигли саме тієї миті, коли вона намагалася щось сказати. Кров уже змили з її тіла, і рани зяяли рожевуватими прорізами на сірому полотнищі шкіри. У неї було дві видимі рани. Глибокий поріз на шиї, що тягнувся від лівого вуха, перетинав сонну артерію і відкривав гортанний хрящ. Coup de grace, смертельний удар. Інший поріз проходив у нижній частині живота. Цю рану було завдано не для вбивства. Її мета була зовсім інша.

Мур із зусиллям ковтнув.

— Тепер я розумію, чому ви викликали мене з відпустки.

— Я головний детектив у цій справі, — зауважила Ріццолі.

У її словах вчувалися застережливі нотки — вона хотіла захистити свою територію. Мур добре знав, звідки це береться. Постійні кпини і скептицизм, з якими стикаються жінки-поліцейські, викликають у них таку гостру реакцію. Правду кажучи, він не мав бажання з нею змагатися. Їм доведеться разом вести це розслідування, тому зараз не найкращий час боротися за лідерство.

У спілкуванні з нею він завбачливо дотримувався ввічливого тону.